

alt, hvad der gav hendes Liv Betydning og Værd, noget har hun tilbage, og det vil hun kæmpe for at beholde. »Der er kun faa derude i Verden, der vil elske dig; men du skal tvinge dine Medmennesker til at agte dig«, disse Ord, som en Moder udtalte til sin Søn, vilde jeg ønske, at mange Forældre vilde gentage for deres Døtre. Lykkedes det at faa de unge Piger til at fatte den Betydning, der ligger i dette, da vilde sikkert meget være vundet. Den daarlige Legen med egne og andres Følelser vilde ophøre, og et Slag som det nylig nævnte vilde ikke ramme saa haardt. Adele Crepax frygter, at Kvinden, naar hun uddannes til selvstændigt Erhverv, i mange Tilfælde vil foretrække den enlige Stand; jeg haaber, dette vil blive Tilfældet. Den personligt udviklede Kvinde, der har en selvstændig Virksomhed, vil forhaabenlig kun i eet Tilfælde foretrække den gifte Stand for den ugifte, nemlig, naar hun elsker og genelskes. Nu drives hun ofte af helt andre Bevæggrunde, i mange Tilfælde af økonomiske Hensyn; — hvor skulde hun dog ellers blive forsørget. Det er ikke enhver Fader, der har Raad til at lade sin Datter forsikre mod det Ulykkestilfælde at blive gammel Jomfru. Eller den unge Pige er ked af sin nuværende Stilling, og derfor griber hun den første den bedste Lejlighed til at faa den forandret. Men hvor disse eller lignende Grunde ere de afgørende ved Valget mellem den gifte eller ugifte Stand, der er der ikke megen Grund til at haabe paa et gunstigt Resultat. »En stræng, ældel Pligtfølelse« siger ovennævnte Forfatterinde, »gør Kvinden det muligt at holde ud ved Mandens Side, selv om hun ogsaa har taget fejl af sit Hjærtets Valg, selv om hun, dreven af uædle Motiver, uden Kærlighed har fulgt Manden i Ægteskabet«. Ganske vist, skal Ægteskabets Lykke blive af Varighed, da maa Mand og Hustru hver for sig lære at bære over med hinanden og stille Fordringer til sig selv. Ædel Pligtfølelse og opofrende Troskab er lige saa nødvendige for den ægteskabelige Lykke som det, man sædvanlig kalder Kærlighed. Ja, man kan vel sige, at skulde et af de to mangle, da maatte man hellere savne det sidste end det første; men, skal Hjemmet blive, hvad vi dog vist alle ønske, det skulde være, da maa Kærligheden lægge Grunden, opofrende Hengivenhed bygge Murene, og Trofasthed lægge Taget og hejse Kransen.

»Men«, siger Adele Crepax, »man glemmer, at Ægteskaber af Kærlighed kun indgaas af ideale Karakterer, og at den unge Pige, der staar i Række og Geled med Manden, ikke mere vil være i Besiddelse af denne Idealisme. Fremtidens unge Piger blive til et erhvervende, beregnende »Neutrum, hvis Hjerte, er mindre modtageligt for Kærlighed, kun vil lade sig lede af ærgerrige egoistiske Motiver«. Herimod protestere vi, der er fødte og opdragte af Kvinder, som fra deres tidligste Barndom og til op i Alderdommen stillede i Række og Geled med Mændene. Det var Skik paa Landet, og er det maaske enkelte Steder endnu,